

baš takó v pristop na teraso in vstop v salon ter za kopelj z obleko.

Sedele smo tam v pesku, kjer je bila voda nizka, vpirajoč se trdno z rokama ob tla ter pustile, da so se valovi zaganjali v nas, visoko čez glavo skakajoči, preobračali nas, kakor dela vetrič z mehkim puhom. Gledale smo od daleč bližajoči se val, vprle se varneje in zakrohotala, ko se je daleč tam za nami pobil v pečine. V sredi, kjer ni nobene meje med možkim in ženskim oddelkom, plaval je mladenič nestrpno in nepremično zroč na breg. Ko mu je val zalil obličje, spral si je urno oči ter stal na površji in se komaj vidno premikal. — Obraz se mu zjasni, oči vzplamte, mlada črnka vrže se v vodo ter splava urno kakor riba tja do njega. Pozdrav, srečen smehlaj in obrneta se plavajoča tja daleč v morje, visoki valovi ju zakrivajo našim očem in le redko je videti njuni glavi zdaj više, zdaj niže kakor dve pičici v penecih valovih...

V salonu svira orkester, zraven salona je soba, kjer se piše čita, posluša, razgovarja, kakor kdo hoče. S terase vidijo se na levi, na desni in daleč tja naprej v morje male pičice — glave kopajočih se ljudi. Vzkliki, kriki in viki se razlegajo iz vode od najvišjega soprana do najnižjega basa vsakokrat ko zabučí morje ko se vzdigne velik, penec val.

Na terasi se govori, smeje in — krepča. Turek se sili sé svojim novim tovarišem govoriti italijansko, Nemec govori vse glagole na are, ere in ire, kakor jih je morda našel v slovarji; domačinci govoré svoj benečanski dja-lekt, še bolj pa pravilni svoj jezik. Slišiš razpravljati o umetnosti, govoriti o modi, opravljati, hvaliti, čuditi in ko se vračaš, ne vidiš ne v tramvaji, ne v parniku nezadovoljnega obraza; vse je veselo, vse srečno, vse takó simpatično in lepo, kakor je lep kraj, vožnja, voda in jasno nebo. Lahki dovtipi, laskavi pokloni, lehkomisljene fraze zde se ti tako umestne, da si v teh ljudeh še ne moreš misliti resnega, premišljenega pogovora. Vse idealno, fantastično, lahko kakor je idealno, fantastično njih mesto in njih morje. —

## UTRINKI.

1.

Nikoli vere v lastno svojo moč ne zgubi

In upaj, dokler v prsih bije ti srce!

Vkljub svetu pustemu uzore svoje ljubi,

Srce pa ne nadvlada naj... nikdar... glave!

2.

Med srcem in glavó nikdar miru ni,

Nazori preveč so različni njuni!

In često krvavi srce,

Ko zmaga glava s svojim: „Ne“!...

3.

Čemu živimo, prašalo trpeče je srce!

Živimo, da trpimo,

Trpimo, da živimo

In mečemo drug drugemu polena pod noge...

4.

(Priateljici).

Dandanes še človek na zemlji je biti težko,

A ti si pa angelj, o kakšna zasluga!

V nebesih svetnik je in angelj igraje vsakdo,

A tukaj na zemlji, dà, tukaj je druga.

Márica II.

## Iz velikomestnega življenja.

Načrtal — S—

IX.

V važni, težavni ulogi ima nastopiti nova igralka. Gledališče je prenapolnjeno, a med občinstvom povsod zapaziš množice novincev in neznancev, ljudi katerih sicer ni videti v Talijinem hramu. Takoj pri nastopu je igralka s sicer skromnim ploskom pozdravljena, a ta se po svršenem dejanju spremeni v pravi orkan. Cvetličine košare in venci podajajo se ji v velikem številu na oder ter navdušujejo k vedno živahnejšemu priznanju ter ostri obrambi poskusov, ki hočejo to omejiti ali zabraniti. In drugi dan čitaš v listih slavošpeve o igri, o talentu, o neprecenljivi pridobitvi za oder. Dobro ime ji je ustvarjeno, pot ji je ugajena, in ako zagreši v prihodnje še tako hudo svojo ulogo, je to v očeh občinstva in kritike le — genijalna zmota

A ako tudi ne odrekamo talenta — pripomoglo je k zmagi venderle: najeta in plačana klaka, lastni naročeni venci, izprošena in podkupljena kritika. — Neverjetno marsikomu, a očito drugim, ki vidijo i — za kulise. V drugi ulogi pa se predstavi občinstvu igralka, brez znanstva, brez zvez, brez protektorstva in brez denarja. Tu ni klake, tu ni vincev, tu se pač čuje odobravanje in priznanje, a prezirna in preširna gospoda po ložah in v parketu se zasmehljivo ozira na galerijo, od koder doni plosk, ter ga udušuje. Listi poročajo o nadpolnem talentu, ki je pa še povsem nerazvit, interesantni igri, kateri primanjkuje karakteristični izraz, deklamaciji, ki je povsem neumestna, s kratka, uničijo jo z lepimi besedami. In ta, dasi ima brezdvomno več talenta nego prva, nedostajalo ji je le razuma in prilike v prireditih sijajnega sprejema. Javno mnenje je prvo potrdilo, drugo vrglo, ona lažljiva in umetna mahinacija, ki se nazivlja in ponaša na toliko upoštevamo in veljavno javno mnenje.